

РЮНОСКЕ АКУТАГАВА ПОКАЗАНИЯТА НА ОГАТА РЪОСАЙ

Превод от японски: Дора Барова, 1986

chitanka.info

Като се подчинявам покорно на височайшите наставления на върховната ни власт, аз, Огата Ръосай, донасям благочестиво за злодеянията на последователите на християнската вяра, които мътят душите и умовете в нашето село. В донесението си излагам най-подробно, от игла до конец, всичко, което съм чул и видял със собствените си очи.

И така, на седми март тази година в моя дом се яви вдовицата на селянина Йосаку — Шино, с гореща молба да прегледам тежко болната ѝ дъщеричка Сато (тогава деветгодишна).

Преди десет години същата тази Шино — третата дъщеря на нашия съселянин Собей, бе сватосана за Йосаку, от брака с когото роди дъщеря си Сато, скоро подир което мъжът ѝ заболя и се спомина, ала Шино не се омъжи повторно и започна да си изкарва прехраната със стана и с работа по чуждите ниви. Не мина много от кончината на мъжа ѝ, и сякаш обзета от някакво умопомрачение, Шино отдаде душата си на вероломната християнска ерес и взе да навещава често християнския патерен на име Родриге от съседното село, по причина на което сред нашите съселяни плъзна мълга, че Шино влязла в непристойни отношения със споменатия патерен, тъй че всичките ѝ близки, като се почне от баща ѝ Собей и братята и сестрите ѝ, се заеха да я корят, дано се опомни, ала Шино не пожела дори да ги изслуша и продължи заедно с момиченцето си да се моли и сутрин, и вечер пред разпятието на своя Деусу, като полека-лека престана да навещава и гроба на покойния си мъж, за да стигнат нещата дотам, че впоследствие не само преданите на реда и законите нейни близки и далечни роднини се отрекоха от нея, но дори на селските събрания се повдигна въпросът дали не е редно да я прокудим изобщо оттук.

По причина на изложеното дотук аз отказах да чуя горещите ѝ молби да навестя болното дете и я отпратих да си върви обляна в сълзи, ала на другия, осмия ден от месеца Шино се яви отново в дома ми и занарежда: „До сетния си дъх не ще забравя добрината ви. Имайте милост и елате да прегледате клетото ми дете!“, като при това не желаше да проумее решителния ми отказ и в края на краищата зарίδα неудържимо, рухна на пода в преддверието на моя дом и занарежда осъдително: „Лекарят е призван да лекува болките на хората, тъй че не разбирам как е възможно да не откликнете на молбите ми и да не искате да прегледате тежко болната ми рожба!“,

при което се видях принуден да отвърна: „Това за лекарите е точно така, но сигурно има много сериозни причини за нежеланието ми да прегледам дъщеря ти и те са, че вече години наред ти се държиш осъдително и непристойно, като най-лошото е, че хулиш с долни думи боговете и Буда, пред които се прекланям и аз, и всички наши съселяни, и разправяш наляво и надясно, че нечистата сила ни кара да възхваляваме божествата си, за което ми доложиха хора доверени и честни. Би ли ми обяснила тогава защо ти, благочестивата християнка, се обръщаш за помощ към мен, обладания от дявола нечестивец? Помоли своя Деусу, комуто служиш тъй предано, той да излекува детето ти. Но ако ли от все сърце желаш наистина да прегледам и излекувам рожбата ти, то признай тук и сега, че твоята вяра е безумно заслепление. Не склониш ли, и дума не искам да чуя за човешките задължения на лекаря и за нищо на света няма да откликна на молбите ти, защото и аз на свой ред тръпна от страх да не ме сполети гневът на боговете и Буда!“ При тези мои думи Шино бе принудена да си тръгне с празни ръце и отчаяна душа, макар лично аз да не бях съвсем сигурен, че е осъзнала докрай доводите ми.

На следващия, деветия ден от месеца, още на разсъмване заваля проливен дъжд и за известно време селото сякаш обезлюдя напълно, ала около часа на Заека^[1] Шино отново се яви в дома ми без чадър и мокра до кости и пак падна в краката ми с горещи молби да прегледам и излекувам детето ѝ, а аз отвърнах: „Може и да не съм самурай, но от думата си не се отмятам лесно, затова помисли и кажи какво избираш — живота на детето си или Деусу, тъй като от едното така или иначе ще трябва да се лишиш!“. Като чу това, Шино сякаш обезумя, започна да ми се кланя трескаво доземи, склучи ръце като за молитва и закрещя, задавена от мъчителни ридания: „Това, което казвате, е вярно и справедливо, ала християнството учи, че отречеш ли се от вярата, загива не само тялото, а и душата ти, затова от все сърце ви моля да бъдете милостив и да пощадите поне детето ми!“. Макар и еретичка, Шино беше все пак майка, но колкото и да ми беше жал за нея, не забравях, че никак не е редно да се поддавам на съжаление, заради което да нарушавам утвърдените от властите закони, затова колкото и да ме молеше, аз държах на своето. Тогава Шино разбра, че молбите и воплите ѝ са безполезни, втренчи се в мен и известно време ме гледа мълчешком. Изведнъж сълзите ѝ рукнаха като град и тя прошепна едва

чуто, с глас, тих като писък на комар, някакви слова, които засилилият се порой във заглуши и поради това не успях да разбера какво точно казва, та се наложи няколко пъти да я накарам да повтори, докато найсетне тя изрече по-високо и отчетливо, че щом няма друг изход, тогава е готова да се отрече заради детето от вярата си. Само че аз побързах да възразя, че никак не съм сигурен дали наистина ще удържи на обещанието си и за да повярвам на думите ѝ, трябва да имам на всяка цена доказателства, в отговор на което тя извади мълчаливо от пазвата си кръста, хвърли го на пода и три пъти го стъпка^[2]. При това видът ѝ бе вече спокоен, сълзите ѝ — почти пресъхнали, и само очите, с които гледаше кръста в краката си, напомняха на замаян от треска болен, поради което не само на мен, а и на слугата, пък и на всичките у дома ни стана тягостно. Все пак условията ми бяха приети, тъй че аз веднага наредих на слугата да вземе сандъчето с лекарствата и независимо от проливния дъжд двамата последвахме Шино в схлупената ѝ къща, където в единствената тясна стаичка лежеше самотно с глава на юг дъщеря ѝ Сато. Детето гореше в силна треска и като че бе почти в безсъзнание, защото чертаеше ли, чертаеше из въздуха кръст с изнемощялата си и стопена от високата температура ръчица и повтаряше с бледа усмивка една и съща дума: „Алилуя!“.

Гореспоменатата дума е християнски възглас в прослава на върховното им божество. Това ми обясни през сълзи Шино, отпусната на колене край възглавето на болната. Заех се веднага да прегледам момичето и открих, че е болна от тиф, и то в най-тежка форма, тъй че ѝ остават броени часове живот, поради което бях длъжен да уведомя тутакси Шино и тя сякаш че пак изпадна в умопомрачение. „Аз се отрекох от светата вяра на Деусу само и само за да спася живота на единствената си рожба и ако тя умре, всичко ще е напразно... Проникнете се от страданията на омърсената ми, изпъдила от себе си бога душа и спасете детето ми, спасете го...“, взе да моли страстно тя и да се кланя доземи не само на мен, а и на слугата ми, ала тъй като човешките възможности бяха безсилни да възвърнат детето към живота, аз се заех да я предумвам да не затъва в нови прегрешения и след като ѝ оставих три дози лечебна отвара, понечих да си тръгна, понеже и дъждът, за щастие, бе престанал, но Шино се вкопчи в ръкава на кимоното ми и за нищо на света не искаше да ме пусне навън от къщата, а устните ѝ потрепваха, сякаш се опитваше да изрече нещо, ала нямаше сили да

отрони нито дума. Изведнъж лицето ѝ странно се измени и тя загуби съзнание. Обърках се от изненада, но заедно със слугата взех тутакси да я свестявам и по едно време тя наистина отвори очи, ала бе твърде обезсилена, за да се изправи на крака, ами изрече, задавена от неутешими ридания: „Аз, слабата и малодушната, загубих навеки и рожбата си, и милостивия Деусу!“. Убита от мъка, Шино ридаше горчиво и утешителните ми думи изобщо не стигаха до слуха ѝ и тъй като състоянието на болното дете ставаше все по-безнадеждно, на мен не ми оставаше нищо друго, освен да дам знак на слугата и да тръгнем обратно към къщи.

Същия ден подиробед трябваше да се отбия при болната майка на нашия старейшина господин Цукигоши Ядзаемон, от когото разбрах, че дъщерята на Шино е издъхнала, а майката — полудяла от мъка. Според думите на господин Ядзаемон детето починало час подир моето посещение, а някъде към часа на Змията^[3] видели обезумялата Шино да прегръща трупа на своята рожба и да крещи колкото ѝ глас държи някакви варварски молитви. Тук е мястото да добавя, че гореизложеното е станало пред очите не само на господин Ядзаемон, а също така и на многоуважаваните наши съселяни господин Киемон, господин Того, господин Джибей и други, и така да разсея и най-малките съмнения относно истинността на факта.

На десето число същия месец още от ранни зори заваля ситен дъжд, около часа на Дракона^[4] се разнесе и първата пролетна гръмотевица, а когато дъждът поспря и на небето се показва синева, от дома на негово благородие господин Янасе Кинджуро ми изпратиха кон с молба веднага да се явя, за да прегледам някакъв болен, та аз се метнах веднага върху седлото и препуснах бързо към посоченото място, ала на път минах край къщата на Шино, забелязах пред портата множество селяни да крещат, да ругаят и пустосват патерена и еретиците и тъй като тълпата ми попречи да продължа, без да слизам от коня, надникнах през широко отворената врата вътре и видях един чужденец и трима японци, и четиримата в черни роби на монаси, да държат кадилници, наподобяващи ароматичните благовония, които горят в нашите храмове, и да пеят в един глас: „Алилуя! Алилуя!“. На всичко отгоре в краката на рижия чужденец, разчорлена, страшна и сякаш съвсем загубила разсъдъка си, лежеше притиснала в обятията си мъртвото дете, Шино. Най-дълбоко ме порази, че Сато прегръщаше с

две ръце главата на майка си и ту я викаше със звънливото си детско гласче, ту пропяваше с останалите „Алилуя! Алилуя!“ Бях наистина доста далеч, за да съм напълно уверен в най-малките подробности, но Сато ми се стори съвсем здрава. От време на време тя вдигаше ръце, от шията на майка си и ги размахваше във въздуха, сякаш искаше да хване дима от споменатите вече кадилници. Слязох от коня и разпитах подробно струпалите се пред къщата селяни как точно е възкръснала Сато, и те ми разказаха ужасени, че рано сутринта рижият чуждоземен патерен пристигнал в дома на Шино с трима японски послушници, изслушал покаянието ѝ, след което всички заедно отпразнували страстна молитва към върховното божество на вярата си и започнали да димят с кадилници и да пръскат наоколо светена вода, в резултат на което лудостта на Шино полека-лека стихнала от само себе си, а не след дълго и Сато оживяла и отворила очи. От древни времена до наши дни са известни не един и два случая на възкръснали, но това са все натровени с вино или смъртоносни зловония хора. Никога, да си призная, не бях чувал да е възкръснал болен от тиф, от което веднага следва да заключим, че в тази работа има пръст коварната християнска магия. Да не говорим, че с появата на чуждоземния патерен в селото ни затрещяха нескончаеми гръмотевици — факт, който налага неминуемо извода, че и небето презира и ненавижда този варварин.

Многоуважаваният наш старейшина господин Цукигоши Ядзаемон вече извести властите, че още същия ден Шино и дъщеря ѝ Сато заминаха заедно с патерена за съседното село и че благодарение на благоразумието и усърдието на преподобния Никкан — настоятеля на храма Джигенджи, къщата на Шино е вече разрушена и изгорена. Ето защо гореизложеното донесение изчерпва всичко, което чух и видях със собствените си очи. Преди да завърша, бързам обаче да ви уверя, че ако все пак съм пропуснал нещо, непременно ще ви го съобщя допълнително.

26 март, година на Маймуната
Провинция Ийо, околия Увагохори, село...

Доктор Огата Рьосай

7 декември 1916 г.

---

[1] От 5 до 7 часа. — Б.р. ↑

[2] Отказването от християнската вяра в Япония се е свеждало до трикратно стъпкване на кръста. — Бел.р. ↑

- [3] От 9 до 11 часа. — Б.р. ↑
- [4] От 7 до 9 часа. — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.